

9 นาฬิกาของวันที่ 3 มีนาคม พุทธศักราช 2529 คุณไข่มาพร้อมกับคนขับรถและนายหน้า ขายที่ดินกับลูกชายเพื่อรับครอบครัวของข้าพเจ้า คุณแม่ พี่ชัญญาและลูก ๆ ที่บ้านลาดพร้าว

คุณแม่ ชวนทุกคนไปดูที่ดินที่คุณแม่จะซื้อที่จังหวัดสระบุรี ที่ดินแปลงนี้มีเนื้อที่ 10 ไร่เท่านั้น แต่ เป็นที่ดินแปลงเดียวในแถบนั้น ที่มีต้นไม้ใหญ่ให้รุ่มเงาเต็มไปหมด คุณแม่บอกว่า จะเก็บไว้ให้ลูก ๆ ไปปลูกบ้านพักตากอากาศกัน โดยปลูกเป็นกระต๊อบบนต้นไม้ให้เป็นบ้านของแต่ละคน เป็นบ้าน "Home Comeback" คุณแม่วาดภาพให้พวกเราดู จนพวกเราตื่นเต้นและอยากไปดูที่แปลงนี้ กันมาก

คุณแม่ซึ้ชวนจนพวกเรารู้สึกราวกับว่า พวกเรากำลังจะไปปิกนิก ไปกินข้าวเที่ยงพักผ่อนกันอย่าง สนุกสนาน ข้าพเจ้าดีใจที่พี่ชัญญา และลูก ๆ เตย ตอง ไปด้วยกันได้ เพราะอรและพลจะได้มี เพื่อนเล่นสนุกกันไปในรถ รถที่เราใช้เดินทางในวันนั้นเป็นรถแวนมีที่นั่งทั้งหมด 4 แถว ผู้ร่วม เดินทางในครั้งนั้นมีทั้งหมด 13 คน

แถวแรก - นายหน้า ลูกชายและคนชับรถ

แถวสอง - พี่รักษ์นั่งกับคุณแม่

แถวสาม - มีแม่บ้าน คุณไข่ พี่ชัญญาและข้าพเจ้า

แถวสี่ - เป็นที่นั่งของเด็ก ๆ อรชุมา เตย ตองและอมรพล

เรานั่งหัวร่อต่อกระซิกอย่างสนุกสนานมาตลอดทาง จนกระทั่งถึงแหล่งของกินของฝาก เราแวะ ซื้อกะหรี่ปั๊บ และของกินอื่น ๆ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับมื้ออร่อยของพวกเรา ใกล้เที่ยงเข้าไป ทุกทีแล้วเวลาของการปิกนิกและเอร็ดอร่อยกับอาหารขึ้นชื่อกำลังจะมาถึง เมื่อได้ของกินต่าง ๆ จนเป็นที่พอใจกันแล้ว เราทุกคนก็ขึ้นรถและมุ่งหน้าไปตามทางที่นายหน้านำทางพวกเราไป

ไม่มีใครเลยสักคนที่จะคาดคิดว่า เสียงหัวเราะและ ความสนุกสนานบนรถแวนคันนั้นจะ ดับวูบลง ไปในชั่วพริบตา และแปรเปลี่ยนกลายเป็นเสียง ร้องไห้

"

เที่ยงตรง ข้าพเจ้าลืมตาขึ้นมา สัมผัสแรกที่ได้รับเป็นความรู้สึกที่เหมือนมีสายฝนตกลงมาที่ใบหน้า ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามลืมตาขึ้น มองออกไปนอกตัวรถเห็นคนหลายคนและได้ยินเสียงพูด กันว่า "รถไฟชน" ข้าพเจ้ามองตัวเอง เห็นตัวเองถูกหนีบติดอยู่กับเก้าอี้ อยากจะลุกออกจาก เก้าอี้แต่ก็ลุกไม่ขึ้น รู้สึกเจ็บร้าวไปหมดทั้งตัว ในขณะเดียวกันก็เห็นลูก ๆ ร้องให้อยู่ด้านนอกรถ พี่ชัญญา คุณไข่ และแม่บ้านดูไม่มีบาดแผลอะไร ข้าพเจ้าเห็นพลกำลังอาเจียนอยู่ ในใจตอนนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเขาอาจจะเวียนหัวและรู้สึกไม่สบาย

มีคนมาบอกว่าผู้ชายคนที่ใส่แว่นตากะโหลกแตกและสมองไหลเสียชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินที่เขาพูด ทุกประโยค ใจหาย คิดถึงพี่รักษ์ทันทีว่าต้องเป็นพี่รักษ์แน่ ๆ นอกจากนั้นยังมีอีกศพหนึ่งซึ่ง กระเด็นไปไกลมาก ชาวบ้านเอาหนังสือพิมพ์มาคลุมร่างไว้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร

ผังตำแหน่งที่นั่งในรถตู้ นายหน้า, คนขับรถ ลูกชายนายหน้า พี่รักษ์, คุณแม่ชื่นสุข แอน, แม่บ้าน, คุณไข่, พี่ชัญญา เตย อรชุมา ตอง อมรพล

ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองอาจเป็นอัมพาตไม่สามารถขยับขาทั้งสองได้อีกต่อไป โครงกระดูกด้าน หลังของข้าพเจ้าอาจจะเคลื่อน สิ่งที่นึกได้คือลองขยับนิ้วเท้าทั้งสองข้างดู เมื่อข้าพเจ้าขยับนิ้ว เท้าได้ ข้าพเจ้าตื่นเต้นที่จะไม่ต้องเป็นอัมพาต ข้าพเจ้าดีใจและรู้สึกโล่งใจที่สุดในโลก คุณแม่ มักจะพูดกับข้าพเจ้าอยู่เสมอว่า "แม่ไม่ต้องการเป็นอัมพาตให้แม่ตายไปเสียยังดีกว่า" ข้าพเจ้า ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับคุณแม่ ประสบการณ์จากการที่คุณพ่อเส้นเลือดแตกในสมองและ เป็นอัมพาตในปีที่เพิ่งผ่านมาทำให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับคุณแม่ทุกประการ

ขณะที่ข้าพเจ้ายังติดอยู่กับเก้าอื้ ข้าพเจ้ามองภายในรถ ในขณะนั้นมีเพียงคุณแม่กับข้าพเจ้าที่ ยังไม่สามารถออกไปจากรถได้ ข้าพเจ้าร้องเรียกคนให้มาช่วยดูคุณแม่เพราะเห็นท่านหมดสติ ข้าพเจ้าไม่สามารถไปช่วยคุณแม่ได้ มีคนเข้ามาในรถเข้ามาจับตัวท่านแล้วบอกข้าพเจ้าว่า "แม่คุณเสียแล้ว" ข้าพเจ้าบอกกับเขาคนนั้นว่า

"ไม่จริง คุณต้องช่วยแม่ฉัน แม่ฉันไม่เป็นอะไร ฉันรู้"

ไม่นานก็มีคนมาอุ้มข้าพเจ้าออกจากรถ เขาพาข้าพเจ้าไปขึ้นรถอีกคันหนึ่ง รถคันนั้นพาข้าพเจ้า ไปคลินิกของรัฐบาลที่ใกล้ที่สุด เขาวางข้าพเจ้าไว้ที่พื้น ผู้คนมากมายอยู่ในบริเวณนั้นมีมดตัว เล็ก ๆ ไต่ขึ้นมาตามตัวและกัดข้าพเจ้า มดกัดเป็นเรื่องเล็กน้อยมากหากจะเทียบกับสะโพกของ ข้าพเจ้าที่หักอยู่ เขาอุ้มข้าพเจ้าขึ้นเตียงของคลินิก ได้ยินพยาบาลที่คลินิกบอกว่า "หมอไม่อยู่ ค่ะปากคุณฉีกเดี๋ยวจะเย็บปากให้คุณนะคะ ที่นี่ไม่มียาชาต้องเย็บสดนะคะ" เธอแทงเข็มเย็บให้ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บนิดหน่อย ข้าพเจ้าไม่รู้สึกอะไรมากกับความเจ็บเล็กน้อยนั้น เพราะ มันเทียบไม่ได้เลยกับความเจ็บของสะโพกที่หัก ซี่โครงข้าพเจ้าหัก 6 ซี่ ไหปลาร้าหัก และ เท้าซัน นอกจากนั้นยังมีแผลฉีกตรงจมูก และแผลที่หัวเนื่องจากกระจกด้านที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ แตกกระจายลงมาที่หน้าของข้าพเจ้า

ขณะที่พยาบาลดึงเข็มขึ้นมาจากการเย็บครั้งแรก เธอบอกข้าพเจ้าด้วยความตกใจว่า อุ๊ย! ขอโทษค่ะลืมใส่ด้าย ข้าพเจ้าขำเธอมากกว่าที่จะโกรธ จะให้โกรธก็ไม่รู้ว่าจะโกรธเธอไปทำไม เธอคงไม่เคยเย็บแผลให้ใคร ดีแค่ไหนแล้วที่เธอดูแลข้าพเจ้า เห็นแผลที่ปากของข้าพเจ้า ก็ ตั้งใจที่จะช่วยรักษาให้ พยาบาลคนนี้เธอเย็บแผลให้ข้าพเจ้า เป็นเคสแรกและเป็นกรณีศึกษา ของตัวเธอเอง

หลังจากนั้นข้าพเจ้าไปเอ็กซ์เรย์กระดูกเชิงกรานที่หัก หมอเย็บหัวข้าพเจ้าหลายจุด หมอตั้งใจ จะเย็บแผลที่จมูก แต่ข้าพเจ้าถามหมอว่าไม่จำเป็นต้องเย็บจะดีไหม จะได้ไม่มีแผลเป็น ต่อให้ เจ็บขนาดนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่วายที่จะห่วงสวย หมอเห็นด้วยจึงทำแค่เพียงปิดพลาสเตอร์ไว้ ภาย หลังที่แผลหายแล้วก็เป็นดังที่คาดการณ์ไว้ คือไม่มีแผลเป็นบนหน้าข้าพเจ้าเลย

หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลพาข้าพเจ้านั่งรถมาไกลพอสมควรข้าพเจ้าไม่ทราบ เลยว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน อยู่กับใคร และกำลังจะไปที่ไหน ในใจตอนนั้นคิดถึงแต่คุณแม่ เป็น ห่วงท่านมาก ๆ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพี่รักษ์เสียชีวิตแล้ว ส่วนลูกทั้งสองคนข้าพเจ้าไม่ห่วงเขา เท่าไหร่ เพราะเห็นกับตาว่าเขาทั้งคู่ไม่มีบาดแผลอะไร เวลาล่วงเลยมาได้ราวหนึ่งชั่วโมง ข้าพเจ้าก็มาถึงโรงพยาบาลสระบุรี

ขณะที่เจ้าหน้าที่เข็นรถเข็นพาข้าพเจ้ามาถึงห้องพัก ข้าพเจ้าพบหมอคนหนึ่ง จึงถามเขาว่า คุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง คุณหมอบอกว่าเขาส่งคุณแม่ไปอีกโรงพยาบาลหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจ คิดว่าแม่ต้องการได้รับการรักษาที่ดีกว่าที่นี่จึงต้องย้ายไปโรงพยาบาล อื่น หลังจากนั้นไม่นานก็มีคนมาบอกข่าวดีกับข้าพเจ้าว่าพี่รักษ์แค่ซี่โครงหักเท่านั้นข้าพเจ้า ร้องไห้ในทันทีที่ทราบข่าวดีนี้ ดีใจอย่างที่สุดที่พี่รักษ์ยังมีชีวิตอยู่

เราถูกจัดให้นอนห้องเดียวกันหมด ข้าพเจ้าเพิ่งรู้เดี๋ยวนั้นเองว่าคนที่เจ็บหนักมากคือ อมรพล หมอบอกว่ากะโหลกศีรษะของเขายุบต้องผ่าตัดและเอาส่วนที่ยุบออก หมอบอกว่าจะต้องมี ส่วนศีรษะของเขาที่ไม่มีกะโหลก เนื่องจากเขายังเล็กจะใส่กะโหลกไทเทเนียมให้ก็ไม่เหมาะ แน่นอน ข้าพเจ้ารับทราบเรื่องราวของอมรพลที่คุณหมอบอกแล้วเครียดมาก เป็นห่วงลูก กลัวเหลือเกินว่าลูกจะไม่สมบูรณ์เหมือนเดิม ใจคิดไปต่าง ๆ นา ๆ

แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดและไม่เคยนึกฝันว่าจะต้องเกิด มากกว่าเรื่องของอมรพล ก็เกิดขึ้นกับชีวิต ของข้าพเจ้าจนได้

ขณะที่ข้าพเจ้านอนพักข้าพเจ้าได้ยินคนอื่น ๆ พูดกันว่า "แล้วจะรดน้ำศพแม่ที่ไหน" ข้าพเจ้า ไม่เชื่อหู คิดอยู่เสมอว่าคุณแม่แข็งแรงสบายดีจะเป็นไปได้อย่างไรที่คุณแม่จะจากข้าพเจ้าไปแล้ว

ข้าพเจ้าร้องให้ ร้องให้ และร้องให้ การที่คุณแม่จากไป เป็นสิ่งที่เศร้าโศกที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า

คุณแม่จากไปเมื่อคุณแม่อายุ 58 ส่วนข้าพเจ้านั้นมีอายุเพียง 28 ปีเท่านั้น

ข่าวอุบัติเหตุครั้งนี้เป็นข่าวใหญ่ พาดหัวหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ เพราะคุณแม่เป็นคนมี ชื่อเสียง มีคนนับหน้าถือตามากมายผู้คนมาเยี่ยมเราที่โรงพยาบาลกรุงเทพฯตลอดทั้งวัน พลผ่าตัดหัวสมอง พี่รักษ์ชี่โครงหัก และข้าพเจ้าสะโพกหักเดินไม่ได้ เวลานั้นอรชุมาอายุ 8 ขวบ ใครต่อใครก็อยากคุยกับอรชุมา เพราะอรเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี อรชุมา ในขณะนั้น เป็นเด็กที่ต้องรับภาระหนักและเครียดมาก อรต้องดูแลทุกคนบนเตียง ดูแลแขก ทุกคนที่มา และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ให้กับทุกคนได้ฟัง

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเราในครั้งนั้น ทำให้ทุกคนลืมอรชุมาไปชั่วขณะ จนอรขาด ความรัก ความอบอุ่น ความสำคัญของอรลดน้อยลงไป ภายหลังน้ำหมอปานทิพย์สังเกตเห็น ว่าอรมีอาการบางอย่าง ที่แสดงออกว่าขาดความรัก จนเราต้องพาอรไปพบคุณหมอ และกลับ มาใส่ใจดูแลความรู้สึกของอรชุมา อีกครั้ง

งานศพของคุณแม่จัดที่วัดมกุฏกษัตริยารามราชวรวิหาร แค่ 7 วัน ก็จัดการฌาปนกิจ เนื่องจากเป็นการเสียชีวิตที่เกิดจากอุบัติเหตุ ตามความเชื่อที่สืบทอดกันมานาน เราจะไม่ให้ เก็บร่างของคุณแม่ไว้นานกว่า 7 วัน

ข้าพเจ้านั่งรถเข็นไปในวันฌาปนกิจคุณแม่ ข้าพเจ้าร้องไห้ให้กับการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ในครั้งนี้ ไม่มีอะไรอีกแล้วในชีวิตที่จะทำให้ข้าพเจ้าจะทุกซ์โศกได้มากมายเท่านี้

ข้าพเจ้าใช้เวลาทำหนังสือของคุณแม่ 1 ปี ด้วยใจรักอย่างที่สุด ปกหนังสือของคุณแม่ประกอบไป ด้วยดอกไม้สีสวยสดใส สมกับชื่อ "ชื่นสุข" ในสมัยนั้น เมื่อ 30 ปี มาแล้ว ไม่มีใครทำหนังสือ อนุสรณ์ให้มีสีสันสดใสอย่างที่ข้าพเจ้าทำให้คุณแม่เลย

หนังสือของคุณแม่ เป็นหนังสือเล่มแรกที่เมื่อทุกคนได้รับแล้วพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า สดชื่น เหมือนมีคุณแม่มาอยู่ด้วยใกล้ ๆ เพราะคุณแม่เป็นคนน่ารัก รื่นเริง เมื่อมีคุณแม่อยู่ที่ไหน บรรยากาศรอบตัวจะมีแต่ความบันเทิงอยู่เสมอ

ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าทำหนังสือ ข้าพเจ้ารับรู้ได้ถึงความรักที่ทุกคนมีต่อคุณแม่ จากบทความที่ทุก คนเขียนถึงคุณแม่ เมื่อมีคุณแม่อยู่ที่ไหน เรื่องราวสนุก ๆ ก็จะอยู่ที่นั่น คำพูดของคุณแม่มัก จะสร้างเสียงหัวเราะให้กับทุกคนอยู่เสมอ เวลาคุณแม่ดุคุณแม่ก็เป็นแม่ที่จริงจัง และดุมาก ๆ แต่ลูก ๆ ทุกคนก็ทราบดีว่า ไม่นานคุณแม่ก็จะกลายเป็นคุณแม่ที่ใจดีเหมือนเดิม สิ่งที่คุณแม่ พร่ำสอนพวกเราอยู่เสมอไม่มีขาดก็เป็นเรื่องที่ทำให้พวกเราจำขึ้นใจมาจนถึงทุกวันนี้ สอนให้เป็นคนซื่อสัตย์ รักษาสัญญาที่ให้แก่คนอื่น

สอนให้เป็นคนประหยัด คุณแม่จะเลือกใช้ของที่ดี แต่ไม่ต้องมิเยอะและดูของที่ราคาถูกกว่าที่ควรจะเป็น

สอนให้หาเงินเป็น ใช้แต่ลูกหลานของดอกเบี้ยเท่านั้น ให้เอาเงินต้นไว้คอยลงทุน

> สอนให้ดูแลตัวเองให้สวยงาม หุ่นและผิว เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิงทุกคน

สอนให้จัดโต๊ะอาหารอย่างเลิศหรู และทำเมนูอาหารอย่างยอดเยี่ยม

สอนให้ทำบุญช่วยเหลือคนยากจน เด็กยากไร้ คนพิการ เพราะคนเหล่านี้มีค่าเท่า ๆ กับพวกเราทุกคน

> คุณแม่ชื่นสุข โลจายะ แม่ผู้เป็นที่รักยิ่งในหัวใจของลูกเสมอ

ตัวอย่างหนังสือสวดอภิธรรม คุณแม่ชื่นสุข

สำหรับลูก 4 คน ที่ผู้ก็จัดตัวมการศึกษาและการแต่งงานได้เชยสะไม้เหมาะสมถูกใจ เข้ากับครอบครู. ของพวกเราได้เป็นอย่างดี มีหลากนำรัก 4 คน เป็นขาย 2 คญิง 2

ของพวกเราได้เปรียบ เด บ้านท้อ ๓ พลัด เริ่มจากบ้านพีดี หลัดบ้านก็เป็นบ้านน้อง คุ่มปานทัพย์ ,คุ้น-สมภาย และขวาด, แล้วสังคร์ คัน สมขับ เมื่อก่อนราวมีความสุดกันมาก เมื่อน้อยสร้างบ้านมีเทอเรสกว้างไม่เป็นที่ปัจบาบคิว แจะก็ของ เลื่องพี่น้องน้อย ๆ ทุกอาทิตย์ ค่อมาคุณบัญญ์ดี วิโมกลับกว่ สาสสิริมกร์ ก็จากไม่ตัวขมะเจ้าแบบคล จากตัวโด และไม่อาจจากเก็บคนามทำได้ แต่ก็ป่อมกำหลัววด้วยกันที่บ้านรวายอา ๆ และเมื่อแต้วไม่เป็นรองอธิการหลัดจะเบ แห้งอ อ้านไปอยู่ค่าสายา พีดีก็เป็นพ่วงคิดถึงขอบขวนพวกเราไปกันข้าวเย็นที่พุทธมณฑล นางที่ก็ไปและทำ แล้วคุยกับสอดหน่าย เป็นความสุดระหว่างที่น้องขึ้นงาไม่เคยคิดว่าจะต้องมีกรวจบลิ่น สิ่มเลี้ยวไปเริ่มดีเมื่อผล คิดเราจัดสิงคือเราสุดที่สิ่นที่เห็นที่เป็นคนสดขึ้นบิบกามคมชื่อจันสุข โดงก็แก้จินใจ ไทว มีคนร้าและซึ่งขมที่ดีมากมายเหลืองนับ เพราะเป็นคนสดในบัทวักของเพื่อนผู้และผู้ที่ได้มีโลกสรุโรกและ มีคนร้าและซึ่งขมที่ดีมากมายเหลืองนับ เพราะเป็นคนสดในเท็บในที่วักของเพื่อนผู้และผู้ที่ได้มีโลกสรุโรกและ

ที่ดีเป็นคนรักน้อง ๆ ห่วงใยทุกคน จัดการให้ทุกคนมีบ้าน เมื่อคุ้ยจะกลับจากนอก ครอบครัวเราพักยุ บ้านคุณท่อจะต้องยกบ้านให้คุ้ยอยู่ พี่ดุ๊ก็ป่วยรับชื่อที่ดินเมืองมีนบุรีไว้เพื่อให้เรามีเงินปลูกบ้านพอ สุลกับด์ ยกที่นั้นดีนให้เป็นมรดกแก้น้อง ๆ ทุกคน

ก่อนที่น้องจะปลูกบ้านพี่ดีก็ได้เรียกมาพูดเดือนตัวยว่าต้องมีบ้าน ไม่อย่างนั้นลูก ๆ จะมีบมด้อย น้อย่ อาศัยตอนที่พี่ดีต่อบ้านใหม่ปลูกบ้าน โดยให้คุณเขียน สุวรรณสิ่งที่เป็นสถาบนีกร่วมกันตลอดเวลา 7 เด็อส่ ปลูกบ้าน คุณเขียนและพี่ดีุช่วยศูแลไม่เคยต้องหยุดงาน เว้น 2 วันที่ปู่พินภาบและทำหน้าบันได้ต้องอยู่ดูแล่วเรียบร้อย

มิ่งมิตร จากใจวับ เหว่ว้า

-ซีมสุระ สวยสุดซึ่ง แสนสะควาญ ชินา สุงบามซึมตวะกาง รู้ดูบัก ชินา สถนเฉลียทาน บุญทั้ง ชินา แล้มลี้มตัวเข้า ชิงใกล้ใหลหลง เพื่อนรัก มิอาจพ้อง พบกัน

เพื่อนรัก มีอาจท้อง พบกัน เพื่อนรัก เคยจำนรวจ์ จะแจ้ว เพื่อนรัก จักสรวลค้นต์ เสียงระรัน เพื่อนรัก ลาลับแล้ว แต่นี้เฉียบเทรา

มอง ดาวประดับด้า มอง นภาพสันผสอ มอง ดาวคุดตั้งเจอ มอง นภาเร็งว้าง

เฮยอ้าง มิ่งมิคร มิลแท็ขาดดาว ไกลลับ

BOALDE

มิงมิตร จากใจวัน เพวิวา มิงมิตร จากมิกลับ ต่างตระพนก มิงมิตร จากลิบหล้า สุดค้นหนใหม

มั่งมีคร เคยชิดไกล้

ขอเพื่อน สถิตชิ้น สรวงสวรรค์ ขอเพื่อน ไท้ทาพธรรม์ บกข้อง ขอเพื่อน เปียมทฤทรวษ์ สุรเงบ ขอเพื่อน รู้เพื่อนพ้อง ยื่อต้นอาดัย

ภัณมพรับโชว์การกุษม ที่เซมต์ปกรมหรับาร์ต พ.ศ. 2527

ในภูขยายเวลย์ตรขยวพวกเรา เดือนมะ โรยร้อยวัฒนาร้ายกร้ายาลัย รุ่น 2400 สมมาต่อตอะคือ "พยกบาเชีย" ผู้ที่จากพวกเราไปเป็นคนที่สอง คนแรกคือ ปองทั้งย์ โดสถานตรามที่ เจ้าของสมมา "พยกบุนพาค" รอเออจงสู่ สุดดิในส้มปรายภพ และจงรับรู้ว่าเพื่อนๆ แลนคือถึงและระลึกถึงเอสลมอ

> มาที่ว่าใช้ /บรรวรพย มหรัฐคน์ เวยทวัพย์ พน่วยศึกษานิเทศก์ สมจ.จีนทบุรี อ.พ.ค. วอ

Wallus

ผู้เพี่ยวขาญแนะวิธีเสริมเสน่ทั่ และเกระ น่อยาปหมนสอดก หล คุณผู้หญิงพราวไปทั่วทั้งตัว กรเลินภณะกนมีเลษที

ชื่นสุข เก็จระคมผิจ สร้าง ความพิจพอใจแก้นรรคาสาวน้อย ชาวใหญ่สมาชิกวายลับเบื้อยู ซึ่งค. ด้วยการไปให้ตำแนะนำและ "สอนวิชาเสริมเสม่ห้" แก่บรรดา ผู้สนใจเข้าพื้งกว่า 30 คน ที่ ส้านักงานสมาคมอนเสารว วัน ก่อนนี้ ปรากฏว่าผู้ที่งกิดความ สนใจมาก และอยากให้มีรายกระ เช่นนี้ขึ้นอีกในโอกาสต่อไป

ขึ้นสุข เก่รระถมยิง ซึ่งรับริยน ริชาเสริมเสมพ์และกาษหริหารเสริม สวนจากสหรัฐเมื่อหลากปีมาแล้ว ลงมหากแกรมูก มาให้คำแนะนำอบวนและแสดงให้ค มปืบตัวอย่าง เคียงกับมาหาทและ อริชาบอก เพียมเมม เพาหและ อริชาบอก เพิ่มเพิ่มนั้ง คลอดจน กราเคลื่อน ใหวร่างกายสามค่าง ๆ ซึ่งเป็นเคล็ดอับพี่จะทำให้คุณผู้หญิง คูมีเสมก็เล็ดลาน เป็นพีซึ่นขมแก่

ราชตาผู้พบเห็นทั่วหน้า ค่อไปนี้คือ ตัวอย่างของการ แบะทำว่าด้วยการ "เพริมเผน่ที่ ในด้านกาทพิมของคุณธาร ๆ ทั้ง NA 70

1. เท้าทั้งสองตักจขนานกับ ในโทยข้ามวหรือเบลออก (อวร์สิธ ด้วยการเดินกระดานหรือพื้นที่ปี เด้นตรง)

2 ตัวครง ในลักระ เกโเซิล ครง ให่รุ่มหน้า หรือเพทบัว ข้อ สำกัญไม่ขึ้นศีรษะลำให้ข้างหน้า

 เดินโดยการเคลื่อนตัวด้วย a=โพก ไม่ใช่จากเข้า

ฝึกการเคินและการทรงด้ว

ค่าอการใช้หนังสีอาวงบนศีรษะ แล้วเดินเป็นเส้นตรงตั้งกล่าวใบ ข้อแรกระวังอย่าให้หนังสือคก หัก

นารเคยงทรามแลน 5 เดินด้วยปลามเท้า ซึ่งจะ ทำให้ลือาการเดินละมุนละในนิม изаузинач

ให้พราวไปทั้งร่าง

ขึ้นภูษ เคราะคทยิง (กลาง) กำลังธลนวิธีสร้างเสมหันกับรวคา สวรน้อยธารใหญ่ให้อายุเธย์ห์ไป ทุกอิริยาบอดามข่าววันนี้

พยายามให้น้ำหนักตัวอยู่ที่ ขาข้างใดข้างหนึ่ง การหัง

ทั้งขานิคกับ อย่ามั่งบ่างขา ขึ้งคู ใน่งานอย่างยิง การนัง ในว่งกาง คีนังใต้ แต่ต้องให้ชาคั้งสองแมน ชิดกับเอมใปข้างใดข้างหนึ่ง หับเ กระดักหรือฮันเท้า วางมือบนูหน้า ลักให้เรียบร้อย เวลาแรลูกขึ้นถึน ลข่าลุกพรวลพรวท แก่อาการออก เสียก่อน แข้วขับตัวแพวทั้งสอง ผกกับพื้นจากม้าบัง

ความสริง ขึ้นสุข เก๋งระคทธิง พังให้ด้าแนะนำอีกหลายอย่างเกี่ยว สับการหมุนตัว - การพูลฉา - การ

วางทำให้ข่างภาพถ่ายรูป - การเก็บ ของตถ - การสูนบุหรี - การคืมน้ำ ตถอดจนการแนะนำในเรื่องเลื้อตัว แต่งกายส่วหรับคนด้วนคนผลน เป็นสัน ซึ่งด้วนแต่น่าทึ้งและมี ประโยชน์สำหรับคุณสาว ๆ ทั้งลิ้น แต่การไม่ใต้เห็นของจริงนั้น ลาอ ทำให้ให่เข้าใลเท่าที่ควร เพราะ ละนั้นถ้าใครสนใจขอร้องไปยัง *สมาคมราย.คับเบื้อสู.ซี.เอ.*ดบบ ฮาธรให้ให้จัดรายการคั้งกล่าวขึ้น มาอีก ลิคว่าคงให่พัดพ้อง

THEFT

วันที่ 6 เมษายน 2516

แนะสาธิตการถอนสายบัว รู้หลักการแต่งตัวเข้ากับกาละลังหม

มารมาทสากสเป็นสิ่งจันเป็น ในการเข้าสังคม เค็ดวัยรุ่นสารแร้ยน รู้ถึงหลักและวิธีการเข้าสังคม ซึ่ง จันปืนต้องมีความอากาแถะเลียลละ ความสุขส่วนตัว

คุณขึ้นลุข เล่งระคมถึง สตรี ชื่อคั่งในรงสังคม ได้ให้ข้อคิค ในการเข้าเร็คมว่า เด็กวันรุ่นควร ได้รับการเรื่อนรู้ในการเข้าสังคม เพราะการเข้าสังคมพีคู่นั้นจะต้องรู้ หลักมารอาหลากล ซึ่งในทุก ๆ ประเทศต่างให้เช่นเคียวกัน ละนั้น การจะศึกษาถึงหลักการ เช่น การ นัง มารยาทในการรับประกาน อาหาร การผืน และค่าคางในการ เลิน ผลอพจนการถอนลายบัวอัน เป็นกิริยามารถานที่บำขมล่อผู้ทะ เห็น คุณขึ้นสุขให้สาธิท และให้ สมาชิกค่ายกลางวันบุวลครีได้ร่าน ฝึกหักในงาน สัปภาพ์แห่งมีควกาพ ที่สมาคม วาย.สับเชิลยู.มี.เอ.

COMMISSION OF

ข่าวความงาม

พักดิ์ 2 ก.ค. 2524

■ ชิ้นสุข โลงายะ อะนำความรู้
เกี่ยวกับเรื่องมารอาทในดังตมที่
อุดสำทัจ้ามน้ำจำหละเอไปเรียน มาไปพูดให้สมาชิกสโหสุรวัฒนุธรรม หญิงทั้งสิบในจะข้าวันที่ 9 มี จากคงสัมพ์ "บทบาทสกรี"

ขึ้นลุข โลงายะ บรรยายเรื่องเลม่ห์ สาวให้สมาชิกสโมสุรรัตนธรรม หญิงพึงเมื่อเร็ว ๆ นี้

MANNI MAN

วันพฤทัสบดีที่ 31 มันวาคม พ.ศ. 2507

ชิ้นสุข เก่งระดบยิง หวอสวาท เปาโรทิต สองเที่ยนสาว ผู้สมิทเสมหาต่อกันเป็นพิเศษ ใต้ รับเชิญเป็นนางแบบเกียรคู่ยศ ใน รายการแสดงแฟชั่นโชว์เสื้อผ้าและ เครื่องเพชรครั้งมโหพารในรอบปี ของสมาคมชื่อยาวเหยียกว่า "สมาคมสดรีภาคพื้นแปซิฟิลและ เอเชียลาคเนฮ์แห่งประเทศไทย

ณ บ้ายตราสริม วินิจฉัยกุล ปลัด กระหรวงการคลัง พี่ขอแลโคก ยางกะปี วันที่ 28 มกราคม คกหน้า โคยละมีเกเหลือสุดคำ เ ๆ ให้ขม กับลย่างลุใจมากมายเป็นประวัติ การณ์คว่า 100 ขต บัฒนข้าขม มีจำนวนจำลัดเพียง 500 มัตรเพ่า นั้น ในราคากัดรดะ ธอ บาค เก็บ เงินรายได้ทั้งสิ้นนำไปตำเนินจาน ค้ามถูกลและสังคมสพคราะทักคใป.

MAGILINA วันที่ 28 ตุลาคม 2507 ประชันโลม 6 ชาติ

ภาพนี้ส่วยจากจาน "น้ำขว ภาพนายองการน การ นานาชาติ" ถือบาคม ราย คันเกิดมู ซี.เอ. ถนนสาธรรใต้ เมื่อย่ายวันที่ 21 คุลาคม นี้ ผู้ที่ไปร่วมงานกำร แต่งเครื่องแต่งกายกามประเพณี ประสาขาที่อย่างงคงามลานตายิง (จากข้ายใช้ขาว) มาเลเชีย. ไทย, หม่า, ลังถา, จีนชาติ และสลงสาว งามจากฟิลิปไปนส์ สตรีนานาชาติ

ส่วนหนึ่งของสุดาพลครีนานุาขาดิ ขึ่งใต้นาร่วมงานค็อคเทอที่หาง

สมาคม ราช.ดับเทิลย ซี เล อัลซื้น เพื่อเป็นการฉองเว้นครนรอบ 19 ปี ขององค์การสพประชาพาติ เมื่อ วันที่ 21 เคือนนี้ และสุภาพสตรี ทุกคนศีมาร่วนในงานต่างแต่งกา ตามประเทณีของแก่ละหาติ ทำให้ บรรธากาคของงานอนุกอบานเป็น อย่างยิง

Delicitat

วันศุกร์ที่ 18 ลัพยายน พ.ศ.2524

🔳 กุณหญิงถนอมศรี ยุกตะเสรี พอบรับเป็นมาแบบคิดติมคัดคึก เ แสดงแนะแม่ขั้นใชว์ของสุดาสตรีฯ ที่ใรมเรมคิมที่เรียก วันที่ 7 ค.ค. หารณ์นั้นจุน โดงเยะ จะเร่งกลับ จากรัสเขียเพื่อให้กับเนียนางแบบ งานนี้ โดยจะเลิมหังสวะกูลคือ มีทั้ง ช่อแก้ว พุวะนับทน์ บุศรสาว และหลามมาผลมใดด้วย.....

เมื่อพิติแค่งงาน คุณการุณเงินเลือน 2.000. บาท แม่ปลูกบ้านโท้ตระบุมที่เป็นก็ตีก็สุดเพราะเป็นถูกคนโด ต่อมาเมื่อศุณหลวงการเลดเรามท่านบิดาคุณการุณกลับจากออกเจ ก็ไหม่แอ้นค่าปลูกบ้านมาใช้ไห้ ที่ดี คุณการุณอยู่บ้านท็อนพอมาจนที่สูก 4 คน โด้ยวายบ้านให้ใหญ่ และกันเมิบโดยที่ตู้และลถาปนิกคือ คุณอันน สุรวรณสิงห์รวมกันแก็บ สร้างแล้วทุนจนเป็นบ้านก็ถูกใจญี่จนว่าจะสุดกับ เป็นบ้านท็ดนแต่งแอ เมื่อปรับปรุง บานสรัจท์เชิญเพื่อนๆ มาทั้ยวบ้าน ที่ผู้ขอบสวนและนำตก จึงกำลวนให้เหมือนข่า มีนำคุกใหล่ว มีคันไม่ เกาะรอบๆ พิน ริมน้ำตกและมีอ่าอเก็บน้ำช้างล่างสายงานมาก กลางคืนเปิดไฟดีต่างๆ นั่งกันข้างกันวันน้ำตก มีหนังสืบพิมพ์มาถ่ายรูปเพื่อนๆ เช็นชื่อไว้ตามก้อนพิน ริมผ่านนั่ว เมื่อมีคนมาชวนชื่อที่ริมน้ำตก พีคู่ก็ไปจนต้อง จากกันในที่สุด

ที่ดีวัดบ้านนั้มาก ข้าวของเครื่องได้ในบ้านเก็นเป็นระเบียบ มีแก้วเจ็บระในเป็นดู้ เคยไปออกงานสถานทูด อัพกฤษ จัดได้: ใช้เครื่องเงิน เครื่องเก็วเจียระในทั้งสุดได้รับรางวัดจัดได้ะนบบเจ้ร

าวสาไม่เคยรอใคร- เป็นคลิทนึงของที่ดี ที่ดีไม่เคยมีเวลาว่างมักจะหางานอดิจากที่มีประโยชน์ท่าเสมอ (รัม ามหาไม่เคระจะโคระ เป็นคดิทวิชของที่ดี ที่ดีไม่เคร่มงการ่างมักระทรานอดิกาที่มีเระโขกร้างเลย เริ่ม แต่แม่กอดังเด็ดแต่ปี 2-200 กับคุณการณชนธิบัติของกาดให้เรียยใน ๆ เส่นอยู่นานหลายปัจนคุณการณมีการ ประหรัสเมืองจากกระดูกหลังเคลื่องทุนเสียกๆ ได้ใช้เป็นประจำบนได้ของการ ปี 2500 คุณการณแล้งกรุงเลี้ยง วัฒนาวิทยาลัย เป็นได้เลิดสินเรียยเปล่อกๆ ได้ใช้เป็นประจำบนได้ของการ ปี 2500 คุณการณแล้งกรุงเลี้ยง ปฏิการุเรียน ของ กว่าไร่ที่ปราจันหูรี ธารณ์น ขีย - ตามพิพยา ปฏิการของของกรั้งเรื่องหมองการ ขณะ หัวผู้ดี คุณการณตัดดา ค่ะก็ผลง ที่ดีทำหน้าที่เป็นแล้วกรุงใช้แล้วและเด็นปการต่องกับมากกว่า สำหรับสุดภาพในปีแล้วมที่ที่ผู้ให้ความสำคัญมากสมอ ที่ดีของคองระจัรกษาตัว ศึกษาร้องงานใหวได้ ของเพิ่มปีแกะ แมะนำญาติผู้ใหญ่หลายกำน เรียนในจะ มีคนามผู้เป็นในประจำแบบครับ และจังของคำ ทำความร้าง ของครั้งม คิสได้ แล้วริบัก ที่ผู้มักในเขียวและเด็นร่านรายถือเป็นการตอกลำลังกานและจะนำที่เกี่ยงไม่เก็บ

ที่ไม่พ่าเบื้อ

นอกจากนี้ ด้วยความมีพรสวรรค์ทางด้านการแสดง ที่คุ้จึงได้รับซัญเป็นคาราณครการกุศถอยู่เสมอ

เครื่องนั้นเธรานิก และด้วยรางวัดจากการแข่งกอล์ฟ

เพชรอาจจะเป็นอัญมณีที่ปัดปฏ่ก่ามากที่สุด เต่เพชรก็ช่นดัน จะโดดเดี๋ยวเพมือนจับทวาปราคราก ดาวาธิ์นท้อมก็ข้อมก็ข้อมถิ่นไปไม่ได้ พลอยสีไลล่าลึกตั้นมากมาข่างของตากเพศาชนิดตาลสัง ที่นำมาเรียระไนก็มากมายหลายชนิด แต่น้ำแรกจะให้ความสนใจเพียงบาชชนิดเท่านั้น นอกเหนือ จากเพชร พลอยอะไรก็ตามจะขอไข้ว่าพลอยสีหรือ COLORED STONES

โดยจะเริ่มจากดาราสำคัญคือ ทับทิม ไพลิน และบุษราคัม

ทับทิม และ ไหลิน ซื่อบรากฏว่า มีการพูดถือไว้นานต่อนานมาเล้วตั้งแต่สนักในชัด อินดับใบราณ อิธิบด์ โรมัน กวีก ตะออมภจนถึงสมัยกลางและปัจจุบันในที่สุด คัมทีว์ในเปิ้อได้กล่าวอิงทับทิมเข่าฉลอเลิศ แร็ยนเทียม กับสิ่งมีค่ายิ่ง ชาวอินเดียมรียกว่า รัตนราชหรือราชาแห่นเพราหลอย

เมื่อมีการกล่าวถึงความมีค่าของทับทิมและไพลิน ความล่าคัญของสิ้อแหล่านี้ มนุษย์ช่อมจะต้องสร้าง ความขอังหรืออาณรรพ์และอำนาจโดยควบคู่ไปด้วยเลนอ ชาวหน่าเชือาวเป็นของของไปองกันอันตรายค่าง ๆ ให้แก่ผู้ไอ้ การใส่ของหน่าก็ใส่จริง ๆ คือสังเข้าไปในเนื้อของคน โดงเชื่อตามนี้ก็จองดู ความถึงว่าผ่านางของ กับทิมกับไฮงกันยาทิษ ภูตินี้ ปีศาจ และโรคภัยไข้เจ้าได้ หรือมทั้งมีพลังสำนาจอันซึ่งใหญ่ในด้วยองกับทิมองค้วย

ส่วนไพลินนั้นก็ไม่เบา เรียกว่าน้อง ๆ ของทักทินเขียวล่ะ ไพลินนั้นในสมัยหนึ่งชื่อถือว่าเป็นของะดัง เบื่องกันเจ้าผู้ครองนครจากอันตรายและความจิจมาริษยาได้ นอกจากนั้นบัญญัติ 10 เทลการ (TEX COMMANDMENT) ก็ว่าจารีกลงในไพลิน ชาวเปอร์เซียซังเชื่อว่าที่ท้องท้ามิสีน้ำเริ่นหรือเป็นสีพ้าก็เพราะแสง สะท้อนของไพลินที่โลกด้อยยู่

ทับทิม (สบชา) ไหลิน (ร.กรายสอย และบุชากัน (YELLOW S.กรามสอย เป็นพลอยมิสูตรเคมือย่ายดีชา กับตั้ง Al₂O₃ แต่มนรียกชื่อแว้ว่าคอรันตัม (CORUNDUM) แปลมาจากภาษา สันสกฤศคอรุน (KORUND) และไทย เราเรียกว่ากากกะรุน พลอยประเภทนี้พากบริสุทธิ์ที่ปราศจากสารอื่น เรือปนจะไร้สี ที่มีศีลตอ น้ำเงิน เหลือง และสีอื่น ๆ อีกหลายต่อพลายศีก็เพาะเกิดจากสารอื่นจ๊อปหลัวใหม่น้อ

บหล่งที่ทุดพบทับกันนัพลายประเทศแต่ที่สำคัญที่สุดคือประเทศไทย พล่า ศรีลัยกา แทนชาเนีย และเศนยา (KIBYA) ทับทันจากแต่ละแหล่งมีลักษณะตำหนิและสัแดงไม่เหมือนกัน ซึ่งเป็นส่วนประกอบยันหนึ่งที่จะบอก "นี้ห้อ"

เวลาคุณจะเลือกชื่อทับทิมจะได้ "ยี่ห้อ" ที่ดีขอให้นึกถึงสิงเหล่านี้ เริ่มต้นจากสีของทับทิม

ทับพิมที่มีคุณภาพดีต้องมีสีแดงโดย ให้มีสีถิ่นเจือปน สีแดงจะต้องไม่เริ่มทร้อย่อนจนถึงไป เมื่อ มองดูแล้วจะต้องเท็นว่า ไม่ออกแสด ชมพู น้ำตาล ม่วง เช่น แดงออกชมพูทจิแดงออกคล้า ๆ หรือดูต่า สีแดงต้องสด เช่นที่พบในพม่าสีแดงเลือบบาพิราบ (PIGEONS ELOCO) ของไทยเราจากจังหรือดาวต ก็มีตัวกัดผลิติอดมาพิราบ แต่จะคล้ำไปบ้าง นอกจากถึงานเขาสาณีย์มีสีต้นของหม่าแต่จะหาไสไต้ชาก ในกนี้ ที่สื่อยกขมพูจะเรียกว่า PECK SAPPIIKE และทับพิม จำนใน่ต่มดา ที่มีสีเหลืองน้ำอาจเป็นที่นิยมแต่คุณภาพไม่ตี

